

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **Z. Z.,**
zastoupený advokátem JUDr. Rostislavem Netrvalem
sídlem Zlatnická 78/I, 339 01 Klatovy

proti
žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje**
sídlem Nádražní 2, 306 28 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2019, č. j. KRPP-46741-15/ČJ-2019-0300KR-PK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje pro ekonomiku ve věcech služebního poměru č. 25/2019 ze dne 6. 3. 2019, jímž byl žalobce uznán odpovědným podle § 95 odst. 1 zákona o služebním poměru za způsobení škody na majetku ČR - Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ve výši 66 200 Kč zaviněným porušením povinnosti při výkonu služby, spočívající v poškození služebního motorového vozidla.

II.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě předně vytýkal napadenému rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, nesprávné hmotně právní posouzení celé záležitosti, když o samotném zavinění bylo vedeno samostatné kázeňské řízení, které bylo zastaveno, a dále uplynutí promlčecí, resp. prekluzivní lhůty.
3. Žalobce rovněž poukazoval na skutečnost, že při nehodě, ke které došlo dne 27. 3. 2016, žalobce řídil vozidlo, které svými technickými parametry nebylo uzpůsobeno k pronásledování jiných vozidel. Jednalo se o pracovní nástroj, který poskytl žalovaný žalobci k výkonu služby, aniž by jej na tuto skutečnost upozornil, a žalobce byl při výkonu služby policejního inspektora povinen vozidlo, které ohrožovalo ostatní občany a jehož pronásledování bylo prokazatelně odůvodněno, pronásledovat a již samo poskytnutí neodpovídajícího vybavení žalovaným žalobci by zakládalo přinejmenším spoluodpovědnost žalovaného za vzniklou škodu.
4. Dále žalobce uvedl, že řízení o kázeňském provinění žalobce bylo zastaveno a platí tedy Listinou základních práv a svobod garantovaná presumpce neviny. Nebylo-li rozhodnuto pravomocně o zavinění dopravní nehody žalobcem, platí nevyvratitelná právní fikce, že za tuto nehodu odpovědným není. V době vydání rozhodnutí žalovaného uplynula lhůta delší než 3 let ode dne vzniku škody a tedy zanikla odpovědnost za možný škodlivý následek, tudíž jednání nelze projednat a nárok na náhradu škody je nutno považovat za promlčený. Námitka promlčení pak byla žalobcem včas a řádně uplatněna. Běh promlčecí doby lze přerušit pouze uznáním nároku škůdcem nebo uplatněním nároku u soudu.
5. Žalobce žádal soud, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Ve vyjádření k podané žalobě se žalovaný neztotožnil se žalobními námitkami a byl naopak přesvědčen, že napadené rozhodnutí je zákonné a řízení, které mu předcházelo, bylo vedeno v souladu s právními předpisy a bez vad.
7. Žalovaný upozorňoval na skutečnost, že žalobce v řízení opakovaně, a nyní i v podané žalobě, argumentuje, že samostatné kázeňské řízení o jednání, které má znaky přestupku, v souvislosti s dopravní nehodou, při které vznikla předmětná škoda, bylo zastaveno, a že tedy podle jeho názoru nemůže být odpovědný za vzniklou škodu. Nicméně podle

žalovaného žalobce zde slučuje dvě samostatné roviny odpovědnosti v souvislosti s předmětnou dopravní nehodou, a to jednak rovinu odpovědnosti za delikt ní jednání, tedy za jednání, které má znaky přestupku, a rovinu odpovědnosti za způsobenou škodu. Sám žalobce v odvolání, které podal proti rozhodnutí služební funkcionáře prvního stupně, cituje rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 3 Ad 14/2013-41 ze dne 26. 1. 2016, které považuje pro daný případ za přílehlavé, a v jehož odůvodnění se mimo jiné uvádí, že „předchozí vedení řízení o kázeňském přestupku a jednání, které má znaky přestupku, podle § 186 a násl. zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ani rozhodnutí v tomto řízení není nezbytnou podmínkou pro uplatnění nároku na náhradu škody podle § 95 a násl. a § 207 téhož zákona, neboť zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů v žádném ustanovení takovou podmínku nestanoví“. Řízení o náhradě škody je řízením samostatným, kde musí příslušný služební funkcionář sám zkoumat, zda bylo prokázáno, že došlo ke vzniku škody, v jaké výši, kdo je za vznik škody odpovědný a zda je zde příčinná souvislost mezi vznikem škody a porušením právní povinnosti. Všemi těmito otázkami se podrobně zabýval služební funkcionář prvního stupně v návaznosti na provedené dokazování. Žalovaný, jakožto odvolací orgán, se pak plně ztotožnil s názorem služební funkcionáře prvního stupně, že v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že škoda ve výši 66 200 Kč vznikla jako bezprostřední následek zaviněného porušení právní povinnosti (protiprávního jednání) žalobce.

8. Dále žalovaný uvedl, že rovněž námitku promlčení vznesl žalobce již v průběhu odvolacího řízení a žalovaný se s touto otázkou vypořádal v napadeném rozhodnutí, když ji shledal jako nedůvodnou. Zákon o služebním poměru bezpečnostních sborů obsahuje ve svých ustanoveních § 206 až § 208 komplexní právní úpravu promlčení nároků ze služebního poměru. Dle § 207 odst. 3 citovaného zákona činí lhůta pro uplatnění nároku na náhradu škody 2 roky a začíná běžet dnem, kdy se poškozený dozví, že škoda vznikla a kdo za ni odpovídá. Nárok na náhradu škody se promlčí, jestliže nebyl uplatněn ve lhůtě 3 let, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, ve lhůtě 10 let ode dne, kdy došlo k události, ze které škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví. V tomto ustanovení je tedy upravena jak tzv. subjektivní promlčecí lhůta (dvouletá), tak i promlčecí lhůta objektivní (tříletá, resp. desetiletá u úmyslně způsobené škody). Vzájemný vztah těchto dvou promlčecích lhůt je takový, že skončí-li běh jedné z nich, a je vznesena námitka promlčení, právo se promlčí a nelze je přiznat. Pro počátek běhu tříleté (popř. desetileté) objektivní promlčecí lhůty je rozhodný okamžik, kdy došlo k události, ze které škoda vznikla. Pro počátek běhu dvouleté subjektivní promlčecí lhůty je pak rozhodný den, kdy se poškozený dozví o tom, že škoda vznikla a kdo za ni odpovídá. V projednávaném případě počala objektivní promlčecí lhůta běžet dne 27. 3. 2016, kdy došlo k předmětné dopravní nehodě. Objektivní promlčecí lhůta by marně uplynula dne 27. 3. 2019, pokud by do té doby nebyl nárok na náhradu škody uplatněn. Počátek běhu subjektivní promlčecí doby se podle ustálené judikatury váže k okamžiku, kdy poškozený nabyt vědomosti o tom, že na jeho úkor došlo ke škodě a kdo je za ni odpovědný. Tedy nikoli jen vědomost o tom, že vznikla škoda, ale i o tom, kdo za ni odpovídá. V projednávaném případě počala subjektivní lhůta běžet dnem, kdy se služební funkcionář dozvěděl o výši škody a o tom, kdo za vznik škody odpovídá. Vědomost, kdo je za vzniklou škodu odpovědný, vyplynula jednoznačně z odborného vyjádření znalce Ing. Kešnera, doručeného dne 7. 4. 2017 vedoucímu územního odboru Klatovy Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, kterým byla vyloučena technická závada na vozidle, kterou žalobce uplatňoval jako příčinu dopravní nehody. Informaci o výši způsobené škody v penězích získal služební funkcionář až dne 20. 10. 2017, tj. dnem doručení znaleckého posudku ke stanovení výše škody, znalce Petru. Vzhledem k tomu, že oba předpoklady pro počátek běhu subjektivní lhůty musí být

splněny kumulativně, považuje žalovaný za počátek běhu subjektivní lhůty v daném případě až den 20. 10. 2017. Běh subjektivní lhůty by v daném případě skončil shodně s během objektivní lhůty dne 27. 3. 2019. V daném případě však dne 6. 3. 2019 bylo vydáno a dne 11. 3. 2019 žalobci doručeno rozhodnutí služebního funkcionáře prvního stupně, kterým byl žalobce uznán odpovědným za vzniklou škodu, a bylo mu uloženo ji uhradit. K vydání a doručení rozhodnutí tedy došlo v době, kdy neproběhla subjektivní ani objektivní promlčení lhůta pro uplatnění práva na náhradu škody. Podle názoru žalovaného k promlčení práva v daném případě nedošlo.

9. V dalších podrobnostech žalovaný odkazoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí a žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

10. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s tímto postupem, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
11. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

12. Žaloba je nedůvodná.
13. Soud vyšel při posouzení žaloby z § 95 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění ke dni 27. 3. 2016 (dále jen „zákon“), podle něhož platí, že příslušník odpovídá bezpečnostnímu sboru za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ním.
14. Podle odst. 2 § 95 zákona dále platí, že příslušník je povinen uhradit bezpečnostnímu sboru skutečnou škodu v penězích nebo uvedením věci do předešlého stavu, jestliže s tím služební funkcionář souhlasí, přičemž výše škody na věci se určí podle ceny věci v době poškození nebo ztráty.
15. Odstavec 3 § 95 zákona stanoví, že výše náhrady škody se určí s přihlédnutím k míře zavinění příslušníka. Výše náhrady škody způsobené z nedbalosti nesmí přesáhnout čtyřapůlnásobek jeho průměrného měsíčního služebního příjmu dosahovaného před porušením povinnosti, kterým příslušník způsobil škodu. Toto omezení neplatí, jestliže byla škoda způsobena úmyslně nebo v opilosti nebo v důsledku zneužití jiných návykových látek.
16. Podle odstavce 5 uvedeného zákonného ustanovení platí, že příslušník neodpovídá za škodu,
- a) která vyplývá z rizika výkonu služby, nebo
 - b) kterou způsobil při odvracení škody, jež hrozila bezpečnostnímu sboru nebo přímo ohrožovala život a zdraví osob, jestliže tento stav sám úmyslně nevyvolal a počínal si při odvracení škody způsobem přiměřeným okolnostem.
17. Popsanou právní úpravu soud vyložil v poměrech posuzované věci tak, že příslušník odpovídá za škodu, jen pokud způsobil škodu a jeho porušení povinností při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ním bylo zaviněné, za podmínky, že škoda nevyplynula z rizika výkonu služby nebo z odvracení škody.
18. Žalobce uplatnil v žalobě v podstatě tři žalobní námitky.
19. První žalobní námitkou bylo, že řízení o kázeňském provinění spočívajícím ve škodním Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

jednání bylo zastaveno a vzhledem k presumpci neviny platí nevyvratitelná právní fikce, že žalobce za vznik škody odpovědný není.

20. Žalovaný vypořádal podstatu této argumentace obsažené v odvolání žalobce ze dne 11. 3. 2019 v napadeném rozhodnutí tím, že rozhodnutí o náhradě škody není žádným způsobem podmíněno existencí předchozího rozhodnutí o odpovědnosti za jednání, které má znaky přestupku, v souvislosti s jednáním, které bylo příčinou vzniku škody.
21. Námitka je nedůvodná, protože výsledek případného řízení o kázeňském provinění žalobce není pro posouzení věci relevantní a posouzení této námítky žalovaným v napadeném rozhodnutí je správné a vyčerpávající.
22. Podle § 50 odst. 1 zákona platí, že kázeňským přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu. V ustanovení § 186 a násl. zákona je upraveno řízení o kázeňském přestupku příslušníka a o jednání, které má znaky přestupku. V § 188 zákona jsou vymezeny případy, kdy služební funkcionář zastaví řízení o kázeňském přestupku.
23. Podle čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod platí, že každý, proti němuž je vedeno trestní řízení, je považován za nevinného, pokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu nebyla jeho vina vyslovena. Obdobná zásada vyplývá i z mezinárodněprávních závazků České republiky. Presumpce neviny je právní domněnka založená na tom, že na obviněného v rámci trestního nebo přestupkového řízení musí být nahlíženo jako na nevinného, pokud není pravomocně rozhodnuto o jeho vině. Z presumpce neviny tedy vyplývá výlučně závěr, že nebyl-li žalobce shledán vinným ze spáchání kázeňským přestupkem, je potřeba ho považovat ve vztahu ke stíhanému kázeňskému přestupku za nevinného. Nicméně pro posouzení žaloby žalobce je právně významné toliko to, že žalobce není vinen ze spáchání kázeňského přestupku, aniž to má vliv na posouzení odpovědnosti žalobce za případně jím způsobenou škodu. Argumentuje-li žalobce presumpcí neviny s odkazem na zastavené přestupkové řízení, jde tedy o námitku lichou, jelikož o výsledek přestupkového řízení napadené rozhodnutí opřeno nebylo. Jinými slovy, námitka žalobce, že přestupkové řízení bylo zastaveno, nemůže mít vliv na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí.
24. Soud se ztotožňuje s výkladem závěrů rozsudku Krajského soudu v Praze čj. 3 Ad 14/2013 – 41, ze dne 26. ledna 2016, provedeným žalovaným v napadeném rozhodnutí v předposledním odstavci strany 8 napadeného rozhodnutí. V popsaném rozsudku je uvedeno, že *„Dále se soud zabýval žalobní námitkou, podle níž správní orgán nebyl k rozhodnutí o náhradě škody oprávněn, neboť toto rozhodnutí musí navazovat na kázeňské řízení. Dospěl k závěru, že předchozí vedení řízení o kázeňském přestupku a jednání, které má znaky přestupku, podle ust. § 186 a násl. zákona o služebním poměru ani rozhodnutí v tomto řízení není nezbytnou podmínkou pro uplatnění nároku na náhradu škody podle ust. § 95 a násl. a § 207 zákona o služebním poměru, neboť zákon o služebním poměru v žádném svém ustanovení takovou podmínku nestanoví. Řízení o kázeňském přestupku a jednání, které má znaky přestupku, a řízení o náhradě škody jsou dva zcela samostatná a na sobě nezávislá řízení. Lze tedy uzavřít, že správní orgány nepochybily, když vedly řízení o náhradě škody, aniž by předtím bylo vedeno řízení o kázeňském přestupku.“* I zdejší soud je toho názoru, že přestupkové a náhradové řízení jsou dvě zcela samostatná řízení, která se vzájemně nepodmiňují (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 236/2017 – 36, ze dne 24. srpna 2017). Přestupkové řízení vůbec nemusí být (z jakýchkoli důvodů) vedeno a přesto může být příslušníkovi povinnost nahradit škodu uložena, jsou-li splněny podmínky § 95 zákona. Východisko žalobce, že nebyla-li vina žalobce pravomocně stanovena v přestupkovém řízení, platí, že za škodu neodpovídá, je tedy liché. Pokud jde o

důkazní návrh žalobce v žalobě na přestupkový spis žalobce, pak pro rozhodnutí věci nebyl tento spis relevantní, a proto soud důkaz tímto přestupkovým spisem neprováděl.

25. Druhou žalobní námitkou bylo, že napadené rozhodnutí pomíjí, že nárok na náhradu škody byl vzhledem ke vznesené námitce promlčení promlčen uplynutím promlčecí doby před vydáním napadeného rozhodnutí.
26. Námitka není důvodná, protože nárok na náhradu škody nebyl promlčen a napadené rozhodnutí v posouzení promlčení tudíž nevykazuje nezákonnost.
27. Podle § 206 odst. 1 zákona platí, že právo se promlčí, jestliže nebylo uplatněno ve stanovené lhůtě. K promlčení práva se přihlídně jen v případě, že bezpečnostní sbor nebo účastník, vůči němuž se právo uplatňuje, se práva promlčení dovolá. Promlčené právo nelze v takovém případě přiznat.
28. § 206 odst. 2 zákona stanoví, že jestliže příslušník uplatní svoje právo a v zahájeném řízení řádně pokračuje, promlčecí lhůta po dobu řízení neběží. To platí i o právu, které bylo pravomocně přiznáno a pro které se vede řízení k nařízení výkonu rozhodnutí.
29. § 207 odst. 1 zákona uvádí, že lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru činí 3 roky, není-li stanoveno jinak. Odstavec 2 tohoto paragrafu stanoví, že lhůta pro uplatnění nároku na jednotlivá opětuující se plnění činí 3 roky ode dne jejich splatnosti. Odstavec 3 tohoto paragrafu stanoví, že lhůta pro uplatnění nároku na náhradu škody činí 2 roky; začne běžet dnem, kdy se poškozený dozví, že škoda vznikla a kdo za ni odpovídá. Nárok na náhradu škody se promlčí, jestliže nebyl uplatněn ve lhůtě 3 let, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, ve lhůtě 10 let ode dne, kdy došlo k události, ze které škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví.
30. Podle § 208 odst. 1 zákona platí, že právo přiznané pravomocným rozhodnutím se promlčuje ve lhůtě 10 let ode dne, kdy mělo být podle rozhodnutí plněno. Odstavec 2 tohoto paragrafu stanoví, že promlčecí lhůta uvedená v odstavci 1 platí i pro jednotlivé splátky, na něž bylo plnění v rozhodnutí rozloženo; promlčecí lhůta u jednotlivých splátek počíná běžet ode dne jejich splatnosti. Odstavec 3 tohoto paragrafu stanoví, že právo na náhradu za ztrátu na služebním příjmu a za ztížení společenského uplatnění z důvodu služebního úrazu nebo nemoci z povolání, právo na náhradu nákladů na výživu pozůstalých a na výsluhový příspěvek se nepromlčuje; promlčují se však nároky na jednotlivá plnění. Odstavec 4 tohoto paragrafu stanoví, že úroky a opětuující se plnění přiznaná pravomocným rozhodnutím, jejichž splatnost nastala po nabytí právní moci rozhodnutí, se promlčují po 3 letech ode dne jejich splatnosti.
31. Přestože zákon výslovně subsidiární aplikaci jiných právních předpisů (do úvahy by přicházel zejména občanský zákoník nebo zákon č. 82/1998 Sb.) nepřipouští a právní úprava promlčení je systematicky v zákoně zařazena do části čtrnácté, hlavy I Společná ustanovení a §§ 206 až 208 označených jako Promlčení, soud nesdílí právní posouzení žalovaného prezentované v napadeném rozhodnutí (závěrečný odstavec str. 10), že úprava promlčení v zákoně je *lex specialis*, jde o úpravu komplexní a nepřipouští použití jiného právního předpisu.
32. Otázka úpravy promlčení v zákoně a subsidiární použití občanského zákoníku pro případy v zákoně neuvedené byla totiž již v judikatuře vyřešena opačně, a to rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 3 Ads 56/2013 - 25, ze dne 10. července 2014, v němž Nejvyšší správní soud dospěl ve vztahu k výkladu zákona k závěru, že „*Institut promlčení nároku představuje typickou občanskoprávní problematiku, ke které se proto významně vyjadřuje právě civilní judikatura. Z ní vyplývají principy, které lze analogicky aplikovat na otázku promlčení také v projednávané věci přesto, že zde bylo promlčení nároku policie primárně posuzováno podle služebního zákona. (...) Služební zákon obsahuje v ust. § 206 odst. 2 úpravu stavení běhu promlčecí lhůty pro případy, kdy příslušník bezpečnostního sboru uplatní*

právo tam uvedeným způsobem. Obdobné právo ve prospěch bezpečnostního sboru ovšem toto ustanovení ani služební zákon na jiném místě nezakotvuje. Jinými slovy, pokud služební zákon neobsahuje explicitní úpravu stavení promlčecí lhůty pro případy, kdy je právo uplatňováno bezpečnostním sborem v řízení soudním, a zároveň neobsahuje výslovný odkaz, která právní norma řeší otázky neupravené služebním zákonem, pak s přihlédnutím k principu jednotnosti právního řádu je, dle názoru Nejvyššího správního soudu, třeba analogicky aplikovat nejbližší příslušná ustanovení obecné, zde tedy občanskoprávní, úpravy.“

33. V souladu s popsáním právním názorem Nejvyššího správního soudu je nutno aplikovat analogicky § 648 větu první občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., podle něhož platí, že uplatní-li věřitel v promlčecí lhůtě právo u orgánu veřejné moci a pokračuje-li řádně v zahájeném řízení, promlčecí lhůta neběží.
34. Soud je toho názoru, že za uplatnění nároku bezpečnostního sboru ve smyslu § 648 věty první občanského zákoníku musí být považován den zahájení řízení podle § 178 odst. 2 písm. b) zákona o náhradě škodě vůči žalobci, ke kterému došlo nesporně dne 8. 3. 2018 (viz oznámení o zahájení řízení čj. KRPP-50363-17/ČJ-2016-0300PO ze dne 28. 2. 2018 včetně doručky prokazující doručení tohoto oznámení žalobci dne 8. 3. 2018). Tímto dnem došlo ke stavení promlčecí lhůty.
35. Dvěma kumulativními podmínkami pro vznik promlčení dluhu žalobce je jednak splnění podmínky vznesené námitky promlčení ze strany příslušníka (tato podmínka byla splněna) a jednak buď uplynutí objektivní tříleté lhůty k uplatnění nároku od škodní události nebo uplynutí subjektivní dvouleté lhůty k uplatnění nároku od okamžiku, kdy se bezpečnostní sbor dozvěděl o vzniku škody a že za ni odpovídá žalobce.
36. V posuzovaném případě je nesporné, že ke škodní události došlo dne 27. 3. 2016. Promlčecí lhůta neběžela od 8. 3. 2018 (zahájení řízení o náhradě škody) z důvodu jejího stavení do 28. 5. 2019 (doručení napadeného rozhodnutí žalobci). Vzhledem k tomu, že od škodní události do okamžiku stavení promlčecí lhůty (od 27. 3. 2016 do 8. 3. 2018) neuplynula doba dvou let, nemohla marně uplynout ani dvouletá subjektivní promlčecí lhůta, natož tříletá objektivní promlčecí lhůta.
37. Pokud žalovaný závěr o nepromlčení nároku odůvodnil tím, že pro posouzení promlčení nelze užít občanský zákoník a že rozhodující je, že prvoinstanční rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 11. 3. 2019, kdy neuplynula ani subjektivní ani objektivní promlčecí lhůta, jde o nesprávné právní posouzení. K promlčení nároku tedy sice nedošlo, avšak z jiných právních důvodů, než které v napadeném rozhodnutí shledal žalovaný. To však nic nemění na tom, že napadené rozhodnutí není stiženo nezákonností z důvodu žalobcem namítaného promlčení, protože k promlčení skutečně nedošlo a závěr žalovaného o nepromlčení není nesprávný.
38. Pokud jde o argumentaci žalobce, že ke stavení promlčecí lhůty může dojít jen uznáním nároku nebo zahájením řízení o nároku u soudu, pak této nelze přisvědčit z výše uvedených důvodů. Lze doplnit, že žalobce pomíjí subsidiární použití občanského zákoníku, které váže uplatnění práva nikoli na soudní řízení, ale na uplatnění práva u orgánu veřejné moci, přičemž stavení promlčecí lhůty ani v § 206 odst. 2 zákona ve vztahu k nároku příslušníka proti bezpečnostnímu sboru není vázáno na uplatnění nároku u soudu.
39. Třetí a poslední okruh žalobních námitek se týkal vozidla, na němž žalobce způsobil škodu. Žalobce se dovolával přinejmenším spoluúčasti bezpečnostního sboru na škodě s odůvodněním, že vozidlo nebylo svými technickými parametry uzpůsobeno k pronásledování vozidel, aniž byl žalobce na tuto skutečnost předem upozorněn.
40. Tyto námitky, které žalobce uplatnil i v odvolání, žalovaný velmi podrobně v napadeném rozhodnutí (str. 9 a 10) vypořádal tak, že stav vozidla odpovídal stáří vozidla, žalobci

známému stavu tachometru a jeho běžnému opotřebení, když cca pět měsíců před škodní událostí (19. 11. 2015) vozidlo prošlo servisní prohlídkou, na níž nebyly zjištěny žádné závady na vozidle. Žalovaný uvedl, že odborným vyjádřením znalce Ing. Kešnera (čl. 24 - 39 přílohy správního spisu) bylo prokázáno, že vozidlo nevykazovalo v době škodní události žádné závady, které by závažně ovlivňovaly jeho způsobilost k provozu na pozemní komunikaci. Žalovaný zdůraznil, že ze znaleckého posudku Ing. Kešnera vyplynulo jednoznačně, že primární příčinou vzniklé škody byla vysoká nájezdová rychlost vozidla do pravotočivé zatáčky a že se na vzniku škody technický stav vozidla nijak nepodílel.

41. Vypořádání námítky žalobce ze strany žalovaného považuje soud za správné a dostatečné, když žalovaný srozumitelně vysvětlil, proč k uvedeným závěrům prvoinstanční orgán dospěl, proč je považuje za správné a podložil je o konkrétní provedené dokazování. Soud aprobejuje závěr žalovaného, že dokazováním nebylo zjištěno, že by se na vzniku škodní události jakkoli podílel technický stav vozidla, a proto bezpečnostnímu sboru nemohla vzniknout spoluúčast na vzniklé škodě.
42. Ze záznamu žalobce v knize provozu vyplývá, že žalobce před nehodou převzal vozidlo s tím, že mu byl znám stav tachometru vozidla 196 750 km (viz čl. 7 správního spisu).
43. Vozidlo bylo podrobeno dle protokolu ze dne 19. 10. 2015 (čl. 98 správního spisu) technické prohlídce, při níž byly zjištěny jen lehké závady spočívající v korozi kabiny, karosérie nebo nástavby.
44. Z odborného vyjádření znalce Ing. Kešnera jednoznačně vyplývá (str. 15 a 16 odborného vyjádření na čl. 24 správního spisu), že v době škodní události technický stav vozidla odpovídal běžnému opotřebení a vozidlo nevykazovalo závady, které by byly s to způsobit náhlou neovladatelnost vozidla, když na tomto závěru ničeho nemění nevyložená možnost výpadku systému ABS. Znalec dospěl též k závěru, že příčinou nehody byla vysoká rychlost vozidla a nikoli nemožnost využití systému ABS (k nehodě by došlo i plně funkčními ABS a ESP).
45. Soud aprobejuje i závěr žalovaného obsažený v napadeném rozhodnutí, že znalec Ing. Kešner ve znaleckém posudku (čl. 123 správního spisu) dospěl k jednoznačnému závěru, že případně nefunkční systémy ABS a ESP nebyly v žádné příčinné souvislosti se vznikem dopravní nehody. Soud dodává, že znalec i při svém výslechu dne 13. 2. 2019 (čl. 165 správního spisu) potvrdil, že primární příčinou nehody byla vysoká nájezdová rychlost.
46. Lze tedy shrnout, že ani námítky žalobce třetího okruhu nebyly důvodné, protože skutkový závěr žalovaného opřený o shora popsané výsledky dokazování o tom, že technický stav vozidla se na vzniku škody technický stav vozidla nijak nepodílel a že primární příčinou vzniklé škody byla vysoká nájezdová rychlost vozidla do pravotočivé zatáčky, nebyl ve správním řízení nikterak zpochybněn a jeví se jako zcela logický a správný. Jelikož příčinou nehody byla žalobcem zvolená rychlost a nikoli technický stav vozidla, byla námítka žalobce, že vozidlo nebylo svými technickými parametry uzpůsobeno k pronásledování vozidel, mimoběžná. Příčinou vzniku škody byla totiž nepřiměřeně vysoká rychlost zvolená žalobcem, kdy žalobce takto nepřiměřenou rychlostí porušil § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. a tudíž nevykonával službu tak, aby nedocházelo ke škodám na majetku bezpečnostního sboru dle § 94 odst. 1 zákona, aniž se na nehodě technický stav vozidla jakkoli podílel.
47. Z výše uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

48. Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce ve věci neměl procesní úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 24. března 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu